

MERCÈ RODOREDÀ, «Zerafina», a *La meva Cristina i altres contes*. Barcelona: Edicions 62, 1967.

Zí, zenyora, zóc la minyona nova... Ja ho zé que zón lez nou i que havia de venir a lez trez, però éz que m'he perdut una mica i quan em penzava que ja havia arribat, un zenyor molt ben veztit m'ha dit que era a Zantz. M'ha explicat per on havia de pazzar per anar a Zant Gervazi i, preguntant, preguntant, entre totz plegatz m'han enviat al Parque. He vitz totez lez bèztiez: elz tigre, elz elefantz, lez cotorrez i lez monez. Dezpéz he zortit a la Rambla i m'he pазzejat per entre lez florz i elz zenyorz que pазzaven em deien cozez. Un que duia baztó m'ha convidat a beure una grazioza. No el coneixia, però de zeguida hem eztat conegutz. M'ha dit que era ric i que tenia ganez de cazarze... No z'ezpanti que no m'ha pазzat rez. Viu zola voztè? Doncz, zi em dezcuído, quin zuzto que li hauria donat... Zi zabéz l'eztona que fa que em pазzejo per aqueztz carrerz... Anava voltant la caza i he vitz entrar zenyorez, i cada vegada que corria per poder entrar amb ellez ja havia fet tard. He eztat a punt de zaltar la paret per darrere, però no acabava de zaber zi era la paret del zeu jardí... Per què no

he trucat el timbre? Perquè zempre que el volia tocar em picava. Quan eztic una mica nervioza tot el que toco pica com zi eztiguéz ple d'electrizitat... De maletez no en tinc, tot ho duc en aquezt farzellet... No, no eztic genz canzada, de viatgez com aquezt n'hauria pogut fer deu zenze canzar-me, però, zi vol, m'azzeuré a la butaqueta. Veu? Em penzava que així que arribaria m'hauria de pozar a rentar elz platz. Zi ze'm queda, a l'eztiu li pozaré bé el jardí, i a la paret de l'acabament, perquè no ez vegi tan pelada, hi plantaré campanetez i una carabazzera. Li agrada, a voztè, menjar una bona zopa de carabazza? A mi zí, però zempre em fa zinglot... Que quina vida feia el poble? Zí, miri, era baztant pezat. Cuidar-me de la caza i de lez gallinez i ajudar la mama a pujar elz meuz zet germanetz... I quan van eztar pujatz, la mama em va dir que valdria méz que anéz a zervir, que potzer m'ezpavilaria una mica i podria enviar-li zèntimz... Zí zenyora, he zervit en duez cazez; em penzo que ja li ho deia el zenyor rector en la carta que li va ezcriure... A la primera noméz hi vaig eztar quinze diez perquè el noi era molt dolent. Quan enz quedàvem zolz em cridava: «Zerafina!» El primer dia hi vaig córrer de zeguida. Em va fer pozar drete al mig del pazzadíz com una fuzta, ze'n va anar un troz lluny darrere meu, va agafar

embranzida i em va clavar una cozza al cul que zenze voler vaig haver de córrer zinc metrez, finz alz vidrez de la galeria. I va cridar: «Gol!». I això m'ho va fer tota la zanta tarda. Jo no zabia dir que no perquè encara que noméz foz un noi de catorze anys era el fill delz amoz i jo era la minyona. A la zegona caza, de moment, hi vaig eztar méz bé, però el zenyor i la zenyora eren vellz i no z'avenien i la zenyora, que zempre eztava malaltizza i ez pazzava elz diez eztirada al llit, tenia por que el zeu marit no li pozéz metzina alz remeiz i em deia que jo havia de vigilar molt, i volia que noméz foz jo la que li donéz el remei de lez gotez i lez hi havia de comptar davant zeu. Totz doz ez van engelozir de mi i quan em deixava l'un em prenia l'altre. I totz doz per zeparat em preguntaven: «Oi que a mi m'eztimez méz?»... Quan era el zenyor que m'arregava em deia que era un dezgraziat, que z'havia cazat amb una boja i que tot i que la zenyora zabia que tenia elz budellz delicatz li feia menjar menjarz fortz per veure zi ze li foradaven. I eztava zegur que pozava zofre a lez zalzez. Quan ja m'acoztumava a la caza vaig començar a trobar-me malament i al cap d'unz quantz diez vaig rumiar que potzer em pozaven alguna coza dolenta a la llet i em va venir tanta por que a lez nitz no dormia i l'endemà de no

haver dormit, quan pazzava el plumero pelz moblez, tota jo zemblava que voléz... Zi tinc proméz? Ara no, però n'he tingut doz. El primer ez deia Miqueló. Era roz com lez ezipiguez i ez va morir a l'Àfrica. El vaig conèixer a la vora de la font. Jo em pазzejava per zota de lez acàziez i zento que diuen: «Quina merenga!». Em giro i veig unz quantz jovez que feien broma. Quan ja eztava a punt de tirar-loz un roc ze'm van acoztar i em van dir que era molt bufona, totz alhora, però que anava una mica mazza ezcabellada, i el qui havia dit que zemblava una merenga duia una fulleta a la mà per jugar i me la va clavar alz cabellz. Dezprés zempre enz vèiem i anàvem a pазzejar per la carretera i un vespre que enz vam enfilar vinyez amunt, enz vam ficar en una barraqueta de fuzta, em va fer treure el veztit i em va dir que m'eztiréz per terra. Ell ez va eztirar al meu coztat, va enzendre un zigarret i m'anava tirant la zendra al melic. I quan va haver fumat el zigarret em va començar a eztirar elz pèlz de zota el braz, amb tanta fúria que a mi em zaltaven lez llàgrimez delz ullz. I un dia que plovia també enz vam ficar a la barraqueta, i l'aigua corria a regueronz per terra i quan vam haver acabat jo tenia tota l'ezquena bruta de fang i vam riure molt. A mi tot allò no m'agradava gaire perquè m'ezgarrifa que em toquin. Quan era petita,

una vegada una nena que anava a eztudi amb mi em va encomanar elz zeuz pollz i quan la mama me'lz treia, cada matí, no m'agradava genz que em toquéz el cap. Van pazzar unz quantz mezoz i vaig haver d'anar-me'n del poble, tot i que el ventre no ze'm veia genz perquè la mama cada dia me'l faixava ben eztret. Vaig anar a caza d'una tia que viu a trez horez lluny de caza i allí vaig tenir una nena. Així que va respirar ez va morir perquè no tenia ozzoz. En Miqueló ja era a l'Àfrica... El dia que ze'n va anar em va dir que l'embarcaven cap a lez càbilez i que allí el matarien a copz de zabre i que no enz veuríem mai méz, i va dir que zi el mataven, mentre ez moriria penzaria en mi... Dezprés d'allò de la nena em va començar a venir al darrere el fill del zenyor Vidal, el farmazèutic. Així com en Miqueló era roz, aquezt zemblava un gitano. Però era méz zimpàtic. A lez nitz zaltava per la fineztra i ze'm ficava al llit. I em deia unez cozez molt boniquez... Abanz de zortir el zol z'alzava, ez pozava l'americana i fugia correntz. Jo el mirava per la fineztra i li tirava un petó amb la mà, i un eztiu no va tornar perquè van dir que z'havia promèz a Barzelona. I zi m'agrada d'haver vingut a zervir a Barzelona éz perquè penzo que potzer el trobaré i li podré eztirar el ble de cabellz que zempre li queia damunt el front i que era una

Llegir el teatre

LA SENYORA FLORENTINA
I EL SEU AMOR HOMER
de Mercè Rodoreda

coza que a ell li agradava molt que li fez. I ara ja ho zap tot.
Per la feina em penzo que li agradaré: zóc molt neta i
menjo a miquez com un ozell. De malalta no n'eztic mai.
Tot el que em pazza éz que a l'hivern zi no m'abrigo bé
m'encoztipo. Noméz tinc el mal de zer una mica papizzota.
Ze'm quedarà, oi?